

पुनि धाति शेष अथाति विधि, छिन माहिं अष्टम भू-बर्से ।

वसु कर्म विनसे सुगुण वसु सम्यकल्व आदिक सब लसे ॥

संसार खार अपार, पारावार तरि तीरहि गये ।

अविकार अकल अल्प शुचि, चिद्रूप अविनाशी भये ॥ १२ ॥

निज माहि लोक अलोक, गुण-परजाय प्रतिबिघ्न भये ।

रहि हैं अनन्तानन्त काल, यथा तथा शिव परिणये ॥

धनि धन्य हैं जे जीव नरभव, पाय यह कारज किया ।

निन ही अनादि ध्रमण पंच प्रकार तजि वर मुख लिया ॥ १३ ॥

मुख्योपचार दुभेद यों, बड़भागि रत्नत्रय धर्मे ।

अरु धरेंगे ते शिव लहैं, तिन मुखश-जल जग-मल हरैं ॥

इमि जानि आलस हानि, साहस ठानि यह सिख आदरै ।

जबलौं न रोग जरा गहै, तबलौं इटिति निजहित करै ॥ १४ ॥

यह राग-आग दहै सदा, तातैं समामृत सेहये ।

चिर भजे विषय-कषाय अब तो, त्याग निज-पद बैहये ॥

कहा रच्यो पर-पद में न तेरो पद यहै क्यों दुःख सहै ।

(दोहा)

इक नव वसु इक वर्ष की, तीज शुकल वैशाख ।

करयो तत्व उपदेश यह लखि 'रुधन लें भाख ॥

लघु-धि तथा प्रमादतैं, शब्द-अर्थ की भूल ।

सुधी सुधार पढ़ो सदा जो पानो भव-कूल ॥ १६ ॥

\*\*\*

### भक्तामर स्तोत्रम्

भक्तामर-प्रणत-मौलि-मणि-प्रभाण-  
मुद्घोतकं दलित-पाप-तमो-वितानम् ।

सम्यक्भण्म्य जिन-पाद-युगं युगादा-  
बालम्बनं भव-जले पतता डानानम् ॥ १ ॥

यः संसुतः सकल-वाङ्मय-तत्व-बोधा-  
दुद्भूत-जुड़ि-पटुधिः सुर-लोक-नाथः ।

स्तोत्रैर्जगतितय-चित्त-हरेलदोः  
स्तोत्रे किलाहमपि तं प्रथमं जिनेन्द्रम् ॥ २ ॥

बुद्ध्या विनापि विबुधाचित्त-पाद-पीठ  
स्तोतुं समुद्धात-मतिविगत-त्रपोऽहम् ।

बालं विहाय जल-संस्थितमिन्दु-बिम्ब-  
मन्यः क इच्छति जनः सहसा ग्रहीतुम् ॥ ३ ॥

वक्तुं गुणानुण-समुद्र शशाङ्क-कांतन्  
कस्ते क्षमः सुर-गुरु-प्रतिमोऽपि बुद्ध्या ।

कल्यानत-काल-पवनोद्धत-नक्ष-चक्रं  
को वा तरीतुमलमञ्जुनिं भुजाभ्याम् ॥ ४ ॥

सोऽहं तथापि तन भक्ति-वशान्तीशा  
कर्तुं स्तवं विगत-शक्तिरपि प्रवृत्तः ।

प्रोत्यात्म-बीर्यमिवार्य मृगो मृगेऽन्  
नाभ्येति किं निज-शिशोः परिपालनार्थम् ॥ ५ ॥

अल्पशुतं श्रुतवतां परिहस-धाम  
त्वद्भक्तिरेव मुखरीकुरुते बलान्माम् ।

यत्कोकिलः किल मध्यै मधुरं किरौति  
तन्वा-प्र-चाङ्क-कलिका-निकरेकहेतुः ॥ ६ ॥

भोदू धनहित अघ करे, अघ से धन नहि होय ।

धरम करत धन पाइये, मन वच जानो सोय ॥



ज्ञानं यथा त्वयि विभाति कृतावकाशं

नैवं तथा हर्सि-हरादिषु नायकेषु ।

तेजःस्मुरभणिषु याति यथा महत्वं

नैवं तु काच-शकले किरणाकुलेऽपि ॥ २० ॥

प्रथे वरं हर्षि-हराद्य एव दृष्टा

दृष्टेषु येषु हृदयं त्वयि तोषमेति ।

किं वीक्षितेन भवता भूति येन नाथः

कश्चिन्मनो हरित नाथ भवान्तरेऽपि ॥ २१ ॥

नैणां शतानि शतशो जनयति पुत्रान्

नन्या सुतं लट्ठपमं जननी प्रसूता ।

सर्वा दिशो दर्थति भानि महस्त-रंगिं

प्राच्यैव दिग्जनयति स्फुरदं शुजालम् ॥ २२ ॥

त्वामामनन्ति मुनयः परमं पुमां-

मादित्य-वर्णपमलं तमसः पुरस्तात् ।

त्वामेव सम्युपलभ्य जयन्ति मृत्युं

नान्यः शिवः शिव-पदस्य मुनीन्द्र ! पथाः ॥ २३ ॥

त्वामव्ययं विभुमचिन्त्यमसंख्यमाद्यं

ब्रह्माणमीश्वरमनन्तमनङ्केतुम् ।

योगीश्वरं विदित-योगमनेकमें

ज्ञान-स्वस्ल्पममलं प्रवदन्ति सन्तः ॥ २४ ॥

बुद्धरत्नमेव विवृथार्चित-बुद्धि-बोधात्

त्वं शङ्करोऽसि भुवन-त्रय-शंकरत्वात् ।

धातासि धीर शिव-मार्ग-विधीविधानाद्

व्यक्तं त्वमेव भगवन्मुखोत्तमोऽसि ॥ २५ ॥

तुम्यं नमस्त्रिनभुवनातिहाय नाथ !

तुम्यं नमः खिति-तलामल-भूषणाय ।

तुम्यं नमस्त्रिजातः परमेश्वराय

तुम्यं नमो जिन ! भवोदधि-शोषणाय ॥ २६ ॥

को विस्मयोऽत्र यदि नाम गुणैरशै-

स्त्वं संश्रितो निरवकाशतया मुनीशा ।

दोषैरपातविधाश्रय-जात-गवैः

स्वान्तरेऽपि न कदाचिदपीक्षितोऽसि ॥ २७ ॥

उच्चैरशोक-तर्संश्रितमुन्मयूख-

माभाति रूपमलं भवते नितान्तम् ।

स्पष्टोल्लस्तिरणमस्त-तमो-वितानं

बिघ्नं त्वेति पयोधेर-पार्श्वर्वति ॥ २८ ॥

सिंहासने मणि-मयूख-शिखा-विचित्रे

विभ्राजते तव वपुः कनकावदातम् ।

कुन्त्वावदात-चल-नामर-चारु-शोभं

विभ्राजते तब वपुः कलधौत-कान्तम् ।

उद्यक्षशांक-शुचिनिर्वैर-वार्षि-धार

मुच्चैस्तटं मुरागिरेति शातकौम्भम् ॥ ३० ॥

छत्र-त्रयं तव विभाति शशाङ्क-कान्त-

मुञ्जे: स्थितं स्थगित-भानु-कस्त्रपतम् ।

पुरुष-फल-प्रकर-जाल-विवृद्ध-शोभं

प्रख्यापयतिजगतः परमेश्वरतम् ॥ ३१ ॥

गम्भीर-तार-रक्ष-पूरित-दिविभाग-

स्त्रैलोक्य-लोक-शुभ-संगम-भूति-दक्षः ।

सद्मर्ग-जय-धोषण-धोषकः सन्

खे उन्दुभिक्ष्वन्ति ते यशसः प्रवादी ॥ ३२ ॥



(四)

( ፲፻፷፭ ) ተግባራ ዘመንኩል

\* \* \*

॥ ७४ ॥ :ହେଲା ପ୍ରଥମ ଲାଭକ ଜୀବିତ, ଯ

ପ୍ରକାଶ-ମୁଦ୍ରଣ ପାଇଁ କେ ଫିଲ୍ ପବ୍ଲିକେସନ୍ସ

גַּדְעָן נָא לְתִינְא אֲמָנָה

॥ ៦២ ॥ ធម្មតាព្យារ និង ការពារ ដូចម្ខាន

1. କାଳୀ-କାଳୀ-କାଳୀ-କାଳୀ-କାଳୀ

-፩፻፲፭፳፭፻፭-፩፻፲፭፳፭-፩፻፲፭፳፭

॥ ୩୨ ॥ ପରିବାର-କାଳ-ମହାଦେବ ।

כְּלֵבָה בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כְּלֵבָה בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל

।॥ବ୍ୟା-ହିନ୍ଦୁ-କୃତ୍ୟ-କାର୍ଯ୍ୟ ॥

ଶ୍ରୀପଦ୍ମ-ମନ୍ତ୍ରକ୍ଷେତ୍ରକ-ଚିହ୍ନର